

ÉRKEZETT		7017 JGL 2 6.	
Ikt.szám:			
PF:	Üi:	CC:	

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Soós Andrea Klára Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Soós Andrea Klára; 1143 Budapest, Ilka u. 17/B. III/14.) által képviselt **Budapest Főváros Levéltára** (1139 Budapest, Teve u. 3-5.) felperesnek, a Szabó Dudás Hargita Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Dudás Gábor János; 1011 Budapest, Corvin tér 10.) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen, adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat (hivatkozási szám: NAIH/2016/2504/27/H.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, mely perbe az alperes pernyertessége érdekében dr. Borbély Zoltán ügyvéd (1055 Budapest, Stollár Béla u. 22. I/15.) által képviselt beavatkozott, meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság az alperes 2016. június 21. napján kelt, NAIH/2016/2504/27/H. számú határozatát hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 60 000 (Hatvanezer) forint perköltséget.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 30 000 (Harmincezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes közlevéltárként működik, a kutatni kívánt levéltári anyagok rendelkezésre bocsátása során alapvetően a köziratokról, a közlevéltárakról és a magánlevéltári anyag védelméről szóló 1995. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Ltv.), valamint a közlevéltárak és a nyilvános magánlevéltárak tevékenységével összefüggő szakmai követelményekről szóló 27/2015. (V. 27.) EMMI rendelet (a továbbiakban: EMMI rendelet) rendelkezéseit kell alkalmaznia. A felperes e tevékenységére vonatkozóan Kutatási Szabályzattal rendelkezik, melynek 1. sz. mellékletét képezi az ún. „Kutatói adatlap” (a továbbiakban: Adatlap). Az Adatlapon a kutatónak a saját adatainak és elérhetőségeinek feltüntetésén kívül meg kell jelölnie a kutatás tárgyát; jellegét (magán vagy tudományos); tudományos jellegű, személyes adatokat érintő kutatás esetén a támogató szervezet,

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.32.793/2016/15.

valamint a kutató az Adatlap aláírásával elismeri, hogy a Kutatási Szabályzatot elolvasta, megértette és a benne foglaltakat tudomásul vette, a kutatás ideje alatt a Kutatási Szabályzatot elfogadja és betartja. A Kutatási Szabályzat szerint a levéltár iratanyagáról készült másolatok közzétételére csak a levéltár engedélyével (előzetes hozzájárulásával) kerülhet sor.

2016. március 9. napján kutató „korabeli bűnügy” kutatási tárgyú, 1959-1960-1961 években keletkezett iratokra vonatkozóan töltötte ki a fent megjelölt Adatlapot. A 4153/2016 – BFL számú Kérőlapon „, társa – 1960” megjegyzés került feltüntetésre. A felperes a Kérőlapon az alábbi észrevételt tette: „Csak támogatóival v. anonimizált másolatban adható ki.” A felperes az előzőek alapján – a Kérőlapon is feltüntetettek szerint – 10 + 3 oldal anonimizált másolatot bocsátott rendelkezésére.

2016 áprilisában a www.privatkopo.hu weboldalon, és onnan átvéve több médiafelületen jelentek meg arra vonatkozó cikkek, hogy (a beavatkozót), bűntette miatt ítélték el a hatvanas években. A beavatkozó 2016. április 6. napján bejelentéssel fordult az alpereshez, melyben arra hivatkozott, hogy 2016. április 5. napján értesült arról, hogy a Privát Kopó online bűntügyi magazin, továbbá a www.fullank.com internetes portál az engedélye/hozzájárulása nélkül bűntügyi személyes adatait tette közzé.

Az alperes az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 60. § (1) és (4) bekezdés c) pontja alapján hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indított az ún. 1962-es ítélettel összefüggő adatkezelések miatt, mely eljárásban a felperes vonatkozásában azt vizsgálta, hogy a felperes „jogszerűen biztosított-e hozzáférést az 1962-es ítélethez”. Az alperes a kutató adattovábbítását, illetve a bűntügyi személyes adatok nyilvánosságra hozatalát külön eljárás keretében vizsgálta.

Az alperes a 2016. június 21. napján kelt, NAIH/2016/2504/27/H. számú határozatában megállapította, hogy a felperes jogellenesen hozzáférést biztosított harmadik személy számára az ún. 1962-es ítélethez, ezért 3 millió forint adatvédelmi bírság megfizetésére és arra kötelezte, hogy a jövőben az 1962-es ítélethez való hozzáférés biztosítása során tartsa be a felülvizsgálni kért határozatban kifejtetteket, és alakítson ki olyan eljárási szabályokat, amelyek biztosítják az Ltv. 24. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjának megfelelő érvényesülését, alkalmazását.

Az alperes a határozatában rögzítette, hogy a felperes, mint közlevéltár a személyes adatokat tartalmazó dokumentumok őrzése és kezelése során az Infotv. 3. § 9. pontja szerinti adatkezelőnek minősül, és a tevékenysége során az Infotv. 3. § 10. pontjába tartozó több adatkezelési műveletet is végrehajt, így például betekintést biztosít a személyes adatokat tartalmazó levéltári anyagba, amely az Infotv. 3. § 11. pontja szerinti adattovábbításnak minősül (hozzáférés biztosítása), ezért a felelősségi körébe tartozik az Ltv. által megfogalmazott, adatvédelmi tárgyú garanciák érvényre juttatása.

Az alperes a határozatában hivatkozott az Ltv. 22. § (1) bekezdésére és 24. § (1) bekezdésére, mely jogszabályhelyek alapján főszabály szerint a személyes adatot tartalmazó levéltári anyag az érintett halálának évét követő harminc év után válik bárki számára kutathatóvá. Az alperes rögzítette, hogy a főszabály alól az Ltv. 24. § (2) bekezdése három kivételt ismer, amelyek lehetőséget biztosítanak a személyes adatot tartalmazó levéltári anyag megismerésére és kutatására, és amelyek eltérő kötelezettségeket jelentenek a felperes számára: Az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontja szerint akkor kutatható valamely, személyes adatot tartalmazó levéltári anyag, ha a kutatás anonimizált másolattal

is megvalósítható. Ebben az esetben az alperesi megállapítás szerint valamennyi olyan személyes adatot ki kell takarni a levéltári anyagból, amely alapján az érintett kilétére következtetni lehet. Az alperesi megállapítás szerint továbbá az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontja nem alkalmazható abban az esetben, ha a kutató előtt kifejezetten ismert a levéltári anyagban szereplő személy kiléte. Az Ltv. 24. § (2) bekezdés b) pontja szerinti kivétel az érintett vagy az örököse hozzájárulására vonatkozó esetet szabályozza, az Ltv. 24. § (2) bekezdés c) pontja pedig bizonyos dokumentumok (pl. kutatási terv) benyújtását írja elő.

Az alperes a határozatában azt állapította meg, hogy az Ltv. 22. § (1) bekezdése és az Ltv. 24. § (1) bekezdése alapján az 1962-es ítélet nem kutatható, mivel az 1962-es ítéletben még élő természetes személyek bűnügyi személyes adatai szerepeltek, a felperes pedig nem teljesítette az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségét, mert nem ismerte fel, hogy az ítélet teljes egészében bűnügyi személyes adatnak minősül, figyelemmel arra, hogy az az elítélt személyek által elkövetett bűncselekményhez köthető információkat tartalmaz (így például az elkövetett cselekmény részletes leírása, annak minősítése, a szakértői vélemények vagy a kiszabott büntetés). Emellett a Kérőlapon a kutató konkrét természetes személyeket jelölt meg, amely körülmény alapján a felperesnek egyértelműen fel kellett volna ismernie azt, hogy bármilyen anonimizálás mellett is bocsátja az 1962-es ítéletet a kutató rendelkezésére, akkor is összefüggésbe tudja hozni a Kérőlapon általa megjelölt természetes személyekkel, ezért a kérelme vonatkozásában az 1962-es ítéletre az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontja szerinti anonimizálás egyáltalán nem lett volna alkalmazható.

Összességében az alperes azt állapította meg, hogy a felperes az Ltv. 13. § c) és d) pontja szerinti, bűnügyi személyes adatok kezelésével együtt járó feladatának teljesítése során megsértette az Infotv. 5. § (2) bekezdését, mivel nem alkalmazta megfelelően az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontját, ezért jogalap nélkül biztosított hozzáférést az 1962-es ítélethez (jogalap nélküli adattovábbítás).

Az alperes rögzítette azt is, hogy a felperes eljárás során adott tájékoztatása alapján nem rendelkezik belső szabályzattal az anonimizálási eljárásra vonatkozóan, és a Kutatási Szabályzata is csak általánosságokat tartalmaz, ugyanakkor mint személyes adatokat kezelő szerv az Infotv. 7. § (2) bekezdése alapján köteles olyan eljárási szabályokat kialakítani, amelyek biztosítják az Ltv. 24. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjának megfelelő érvényesülését, alkalmazását.

Az alperes a bíróság kiszabása során figyelembe vette, hogy a felperes a jogellenes adatkezelést különleges adatok továbbításával követte el; a jogszerű állapotot már nem lehet helyreállítani; a felperes súlyosan elmulasztotta az adatvédelmi követelmények felismerését és érvényesítését az 1962-es ítélethez való hozzáférés biztosítása során, és csak általánosságban ismeri az alapvető adatvédelmi követelményeket, azonban azokat a perbeli esetben nem tudta megfelelően alkalmazni. További súlyosító körülményként értékelte azt is, hogy a felperes nem rendelkezik megfelelő eljárási szabályokkal (így például belső szabályzattal) az Ltv. 24. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásáról.

A felperes a határozattal szemben keresettel élt, melyben annak hatályon kívül helyezését kérte. Az alperes által megállapított tényállás körében előadta, hogy valójában két, egy 48 oldalas első-, és egy 13 oldalas másodfokú ítéletről van szó, melyekből a kutató összesen 10, illetve 3 oldalt kapott anonimizálva. A rá vonatkozó speciális jogi szabályozás körében idézte az Ltv. 13. §-át, és 24-25. §-ait és arra hivatkozott, hogy gyakorlatilag csak használatra bocsátja az általa tárolt adatokat, lehetővé teszi az Alaptörvény által biztosított kutatási tevékenységet. Ismertette a levéltári anyagok megismerésére vonatkozó eljárás menetét, e körben azt, hogy a kutató a kutatói adatlapon az aláírásával igazolja, hogy a Kutatási Szabályzatban foglaltakat, így többek között az Infotv.

rendelkezéseit betartja. Az adatlapot követően került kitöltésre az ún. Kérőlap, melyen tájékoztatta a kutatót, hogy a kért irat csak támogatóival vagy anonimizált változatban adható ki, a Kutatási Szabályzatban és a másolati megrendelőn pedig szerepel, hogy a másolatot közzétenni csak az előzetes hozzájárulásával lehet. Állította, hogy helyesen alkalmazta a releváns jogszabályokat, figyelemmel arra, hogy a perbeli ítéletek 1990. május 2. napja előtt keletkeztek, és nem esnek a kutatási tilalmak hatálya alá, ezért a korlátozhatóságot kellett vizsgálnia, és anonimizálva kellett rendelkezésre bocsátania az iratot, annak megtagadására az Ltv. 25. § b) pontja alapján nem is volt lehetősége. Hivatkozott arra is, hogy a büntetőítélet az alperes korábbi állásfoglalása szerint közérdekű adat. Sérelmezte, hogy az alperes a személyes adat fogalmát kiterjesztően értelmezi, és az értelmezés kapcsán ellentmondásba is keveredik, figyelemmel arra, hogy azt az állítását, mely szerint a teljes ítélet büntügyi személyes adatnak minősül nem viszi következetesen végig a határozatában, hiszen más helyeken már arra hivatkozik, hogy az ítélet büntügyi személyes adatokat tartalmaz. Az alperesi értelmezés kapcsán hivatkozott egy, a bíróság honlapján a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény alapján közzétett ítéletre, valamint az alperesi honlapon közzétett döntésekre, és e körben arra, hogy az érintettek ezen esetekben is beazonosíthatók. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a perbeli ítéletek kapcsán a tárgyalásról a nyilvánosság nem volt kizárva, továbbá a korabeli lapokban az elítéltek neve, és a büntetési tételek is megjelentek. Kifejtette, hogy az alperes értelmezése szerint az ítéletben szereplő adatok egyes személyek esetében személyes adatnak minősülnek, mások esetében nem. E körben idézte az Adatvédelmi Kézikönyvben foglaltakat, és állította, hogy a magyar jogi szabályozásban a személyes adat minőség megállapításakor szubjektív elem nem játszhat szerepet, azaz az adat minősítse nem függhet attól, hogy az adott személy azt tudja-e meghatározott személyhez kötni vagy sem. Hangsúlyozta, hogy az alperesi értelmezés egyrészt aránytalan terhet ró az adatkezelőre, másrészt nem is szolgál adatvédelmi érdekeket, könnyen megkerülhető. Arra is hivatkozott, hogy a beavatkozó közszereplő és közfeladatot ellátó személy volt, hivatkozott e körben az Alkotmánybíróság 60/1994. (XII. 24.) AB határozatára, valamint az Infotv. 26. § (2) bekezdésére. Előadta, hogy az alperes hatáskör hiányában járt el, az Ltv. perbeli rendelkezéseinek értelmezése tudományos szakkérdésnek minősül. E körben az Infotv. 12. § (3) bekezdésére, és a korábbi adatvédelmi biztosnak a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvénnyel kapcsolatos állásfoglalására hivatkozott. Álláspontja szerint az alperes nem tárta fel a tényállást, megsértve ezzel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdésében foglaltakat, az ügy tárgyának valójában a két ítélet anonimizáltan rendelkezésre bocsátott változatának kellett volna lennie. Kifogásolta, hogy az alperes nem vizsgálta, hogy milyen folyamat során, milyen nyilatkozatok aláírásával ismerte meg a kutató a perbeli iratokat, nem kérte be az anonimizált irat levéltári példányát. Végezetül sérelmezte, hogy a bíróság mértéke nem megfelelően került megállapításra, e körben olyan körülményt értékel az alperes, amelyet nem is vizsgált (így pl. hogy a felperes csak általánosságban ismeri az alapvető adatvédelmi követelményeket), nem tárta fel, hogy rendelkezik adatvédelmi szabállyal az Ltv. hatálya alá nem tartozó személyes adatok kezelése tekintetében, míg a levéltári kutatás részeként kezelt személyes adatokat az Ltv. szabályozza. Sérelmezte, hogy az alperes nem értékelte a felperes gazdasági súlyát, továbbá a bíróság nem áll arányban a speciális és a generálpreventív célokkal, melyek körébe nem esik az érintettek jogainak esetleges sérelme, az nem tárgya a közigazgatási eljárásnak. Állítása szerint továbbá az alperes figyelmen kívül hagyta, hogy egyetlen levéltár sem rendelkezik anonimizálási szabállyal, ilyen jogszabályi előírás nem is létezik. Hangsúlyozta, hogy a bíróság nincs arányban más adatkezelőkkel/adatfeldolgozókkal kapcsolatos bíróságokkal, és az alperes figyelmen kívül hagyta, hogy a jogsértés nem volt szándékos, kellő gondossággal járt el, felhívta a kutató figyelmét a Kutatási Szabályzat és az Infotv. rendelkezéseire. Végezetül arra is hivatkozott, hogy az alperes nem volt figyelemmel arra, hogy maga is ellentmondásos állásfoglalásokat adott ki a büntetőítéletek

közérdekű vagy személyes adat jellegéről. A felperes az első tárgyaláson arra is hivatkozott, hogy az alperes súlyos eljárási jogszabálysértést követett el azzal, hogy a beavatkozó képviselőjének is megküldte az egyes végzéseket.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat. Arra hivatkozott, hogy mivel az újságíró „eleve a – és a –ügy iratanyagát kérte ki, a Levéltárnak fel kellett volna ismernie, hogy az újságíró az anonimizálás mellett is összefüggésbe tudja hozni az ítéletet a kérelapon megjelölt természetes személyekkel. Így a kutató esetében egyáltalán nem lett volna alkalmazható az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontban foglalt kivétel”. Kiemelte, hogy a perbeli esetben a felperes által végzett anonimizálási eljárás, a személyes adatok egy részének kitarakása az érintettel való kapcsolatba hozatal nem gátolta meg. A NAIH-5926-2/2012/V számú állásfoglalásra hivatkozással rögzítette, hogy az valóban azt állapítja meg, hogy a büntetőügyekben meghozott bírósági ítélet és annak indokolása főszabály szerint közérdekű adat, ugyanakkor hozzáteszi, hogy az anonimizálást nem csak a névadatok tekintetében kell megvalósítani, hanem annak azt kell eredményeznie, hogy az érintetteket ne lehessen egyáltalán kapcsolatba hozni az adott döntéssel, márpedig az azonosítás nem csak a név, hanem számos egyéb körülmény (pl. bűncselekmény helyszíne, az elkövető monogramja stb.) alapján is megtörténhet. Arra is hivatkozott, hogy mindazon ítéletek közérdekű adatok, amelyek tartalmának megismerése „fontos a hatályos jogszabályok alkalmazása szempontjából”. A perbeli ítélet azonban e tekintetben nem lehet közérdekű adat, mivel nem a most hatályos jogszabályok alapján hozták, így nincs jelentősége a bírói gyakorlat megismerésének. Hangsúlyozta, hogy a perbeli ügyben azt állapította meg, hogy konkrétan kérelme vonatkozásában minősül az 1962-es ítélet teljes egészében bűnügyi személyes adatnak, amely nem zárta volna ki annak a lehetőségét, hogy más kutató más kérelme esetében az ítéletet lehetett volna úgy anonimizálni, hogy azon kérelem esetében már ne beszéljünk személyes adatról. Álláspontja szerint továbbá téves az a felperesi érvelés, hogy egy jogszertűen nyilvánosságra hozott személyes adat nem anonimizálható, azaz a tárgyalások nyilvánosságára vonatkozó felperesi érvelés nem helytálló. Kiemelte, hogy a jelen esetben konkrét személy ítéletének kikéréséről volt szó, az ítélet egy lépésben összefüggésbe volt hozható a beavatkozóval. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben nem közfeladat ellátásával összefüggő egyéb személyes adatról van szó. A hatáskör hiányával kapcsolatos felperesi érvekre vonatkozóan előadta, hogy adattovábbítás vizsgálatáról volt, mely adattovábbítás végzését a felperes nem cáfolta. Álláspontja szerint a tényállást feltárta, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés nem történt. Végezetül arra hivatkozott, hogy a határozat felsorolja azt a négy körülményt, melyet a bíróság kiszabásakor értékelt, a kiszabható bírságösszeg töredékét állapította meg, amely a jogsértés súlyához igazodik.

A beavatkozó csatlakozott az alperes által előadottakhoz, kérve a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy a több száz oldalas iratanyagból 13 oldal célzott kikérése, és egy fiatal felnőttkorú, később köztisztviselőben álló személy „karaktergyilkossága” nem tekinthető tudományos kutatásnak. Kiemelte, hogy a kutatni kívánt iratok „ és társai” megjelöléssel szerepelnek, melyből szintén egyértelmű, hogy szó sem volt kutatásról, csak egy konkrét személy különleges személyes adatainak megszerzéséről. Kiemelte, hogy a kiadott iratok zárt tárgyalásokon keletkeztek.

A felperes keresete az alábbiak szerint érdemben megalapozott.

Az Ltv. 13. §-a szerint, a közlevéltár feladatkörében

c) az átvett és a gyűjtött levéltári anyagot nyilvántartja, szakszerűen kezeli, biztonságosan megőrzi, és az őrizetében lévő levéltári anyagot - annak szükség szerinti átselejtezésével, rendezésével, valamint a tudományos igényű áttekintést biztosító segédletek készítése és közzététele útján -

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.32.793/2016/15.

feldolgozza, s az anyag használatát lehetővé teszi;

d) az őrizetében lévő levéltári anyagról hiteles másolatot vagy tartalmi kivonatot ad ki.

Az Ltv. 24. §-ának releváns rendelkezései:

(1) Ha törvény másként nem rendelkezik, a személyes adatot tartalmazó levéltári anyag az érintett halálzási évét követő harminc év után válik bárki számára kutathatóvá. A védelmi idő, ha a halálzási éve nem ismert, az érintett születéstől számított kilencven év, ha pedig a születés és a halálzási időpontja sem ismert, a levéltári anyag keletkezésétől számított hatvan év.

(2) A védelmi idő lejártá előtt is kutatható az (1) bekezdésben meghatározott levéltári anyag, ha

a) a kutatás - a kérelmező költségére - anonimizált másolattal is megvalósítható, vagy

b) a kutatáshoz az érintett, vagy annak halálát követően bármely örököse, a Polgári Törvénykönyv szerinti hozzátartozója vagy bejegyzett élettársa a kutató kérésére hozzájárult, vagy

c) a kutatásra tudományos célból van szükség - feltéve, hogy a 22. § (1) bekezdésében meghatározott harminc, illetve tizenöt év már eltelt - és a kutató a (3) és (4) bekezdésben meghatározott követelményeknek eleget tesz.

(3) A közlevéltár a (2) bekezdés c) pontja szerinti tudományos célú kutatást akkor köteles engedélyezni, ha a kutató csatolja a tudományos kutatást rendeltetésszerűen végző, közfeladatot ellátó szervnek - a kutató részletes kutatási terve alapján megadott - támogató állásfoglalását.

(4) A kutatónak írásos nyilatkozatban vállalnia kell, hogy a megismert és kigyűjtött személyes adatokat az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló törvénynek a tudományos kutatás céljára való adatkezelésre vonatkozó előírásai szerint meghatározott módon kezeli és használja fel, továbbá az írásos nyilatkozatban meg kell jelölnie az adatkezelés helyét.

Az Infotv. 3. § 2. pontja alapján, személyes adat: az érintettel kapcsolatba hozható adat - különösen az érintett neve, azonosító jele, valamint egy vagy több fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára jellemző ismeret -, valamint az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés.

Az Infotv. 3. § 3.b) pontja szerint, különleges adat: az egészségi állapotra, a kóros szenvedélyre vonatkozó személyes adat, valamint a bűnügyi személyes adat.

Az Infotv. 3. § 4. pontja értelmében, bűnügyi személyes adat: a büntetőeljárás során vagy azt megelőzően a bűncselekménnyel vagy a büntetőeljárással összefüggésben, a büntetőeljárás lefolytatására, illetve a bűncselekmények felderítésére jogosult szerveknél, továbbá a büntetés-végrehajtás szervezeténél keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható, valamint a büntetett előéletre vonatkozó személyes adat.

Az Infotv. 5. § (2) bekezdése alapján, különleges adat a 6. §-ban meghatározott esetekben, valamint akkor kezelhető, ha

a) az adatkezeléshez az érintett írásban hozzájárul,

BHGY

b) a 3. § 3. pont a) alpontjában foglalt adatok esetében az törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés végrehajtásához szükséges, vagy azt az Alaptörvényben biztosított alapvető jog érvényesítése, továbbá a nemzetbiztonság, a bűncselekmények megelőzése vagy üldözése érdekében vagy honvédelmi érdekből törvény elrendeli, vagy

c) a 3. § 3. pont b) alpontjában foglalt adatok esetében törvény közérdeken alapuló célból elrendeli.

A bíróság mindenképp rögzíti, hogy a jelen perben abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a

felperes megszegte-e az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat. A bíróság rögzíti továbbá, hogy a jelen per nem érinti a büntügyi személyes adatok jogellenes nyilvánosságra hozatala és e körben a kutató felelőssége kapcsán az alperes által külön eljárás keretében megállapítottakat.

Az alperes – általa nem vitatottan – a felperes által az első- és másodfokú ítéletekből rendelkezésre bocsátott összesen 13 anonimizált oldalt az eljárás során a felperestől nem kérte be, a konkrét esetben elvégzett anonimizálást nem vizsgálta, figyelemmel arra, hogy állítása szerint annak nyilvánosságra hozatala okán az „köztudomású” volt (15. sz. jegyzőkönyv). Arra vonatkozóan tehát a határozat nem tartalmaz tényállítást, hogy a rendelkezésre bocsátott anonimizált iratokból mely felismerhetetlenné nem tett védendő adat (pl. monogram, helyszín, név, lakóhely, foglalkozás stb.) vezetett a beavatkozó és az ítélet közötti egyértelmű kapcsolat megteremtéséhez, azaz az érintett kilétének azonosításához. Az alperes ugyanis a perbeli esetben a „Kérőlap adattartalma alapján” állapította azt meg, hogy az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontja alapján a felperesnek az anonimizált irat kiadását a konkrét kérelem vonatkozásában meg kellett volna tagadnia (határozat 8. oldal), míg nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy más kutató kérelme esetében az ítéletet lehetett volna úgy anonimizálni, hogy azon kérelem esetében már ne lehessen személyes adat jogellenes továbbításáról beszélni.

A bíróság elsőként a felperes hatáskör hiányára vonatkozó hivatkozását vizsgálta, és e körben a felperes hivatkozását nem tartotta megalapozottnak a következők okán. A felek között nem volt vitatott, hogy az alperes bármely adattovábbítás (adatezelés) kapcsán jogosult az Infotv. rendelkezéseinek betartását vizsgálni, ennek ellenkezőjét a felperes sem állította. A perbeli esetben a felek között az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontjának értelmezése és az anonimizálás megvalósítása körében volt vita, amely nem hatásköri kérdés, figyelemmel a fentiekre, azaz arra, hogy az alperesi eljárásban ezen jogszabályhely vizsgálatára az Infotv. érvényesülése tekintetében került sor.

A felperes és a beavatkozó kiemelt jelentőséget tulajdonított a per során annak, hogy a korabeli (az első- és másodfokú büntetőeljárással érintett) tárgyalások zárt tárgyalások voltak-e, továbbá, hogy a beavatkozó neve a 60-as években megjelent újságcikkekben nyilvánosságra került-e. A bíróság megállapította, hogy e hivatkozásoknak a szóban forgó jogkérdés eldöntése szempontjából nem volt relevanciájuk, figyelemmel arra, hogy a jog a személyes adatokat attól függetlenül védelemben részesíti, hogy korábban azokat esetlegesen nyilvánosságra hozták. [3056/2015. (III. 31.) AB határozat: „A bírósági eljárás a jogérvényesítés eszköze. A legtöbb esetben a bírósági út igénybevétele nem választási lehetőség; a jogalany tipikusan vagy rajta kívül álló okok miatt válik féllé az eljárásban (pl. büntetőeljárás vádlottja, polgári ügy alperese), vagy pedig a bírói út az egyetlen legitim módja jogainak, érdekeinek érvényesítésére. A bírósági eljárásban való részvételt tehát nem lehet a személyes adatok védelméhez való jogról történő önkéntes lemondásnak tekinteni.”] Nem megalapozottan hivatkozott a felperes az Infotv. 26. § (2) bekezdésére sem, mely jogszabályhely szerint közérdekből nyilvános adat a közfeladatot ellátó szerv feladat- és hatáskörében eljáró személy neve, feladatköre, munkaköre, vezetői megbízása, a közfeladat ellátásával összefüggő egyéb személyes adata, valamint azok a személyes adatai, amelyek megismerhetőségét törvény előírja. A szóban forgó ítélet azonban nem a beavatkozó közfeladat ellátásával összefüggő személyes adata, így az erre vonatkozó felperesi hivatkozás nem foghatott helyt. Úgyszintén nem volt jogi relevanciája a felperes által megjelölt Infotv. 12. § (3) bekezdésének, ugyanis a jelen pernek nem volt tárgya annak a vizsgálata, hogy a kutatást végző személy a személyes adatot mely törvényi feltételek (érintett hozzájárulása, illetve történelmi eseményekről folytatott kutatás eredményeinek bemutatása) betartásával hozhatja/hozhatta volna nyilvánosságra. A bíróság nem fogadta továbbá el azt a felperesi érvelést sem, hogy súlyos eljárási jogszabálysértést követett el az alperes azzal, hogy az eljárás során a beavatkozó jogi képviselőjével

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
13.K.32.793/2016/15.

a szempontból, hogy az adott irat tartalmának megismerése „fontos a hatályos jogszabályok alkalmazása szempontjából” (ld. alperesi ellenkérelem). A fenti értelmezéstől függetlenül, az Infotv.-nek való megfelelés szempontjából vizsgálendő az, hogy az anonimizálás nem megfelelő elvégzése – és nem a kutató eleve meglévő ismeretei – okán a kutató, illetve bárki a konkrét természetes személy (érintett) és az anonimizált irat közötti kapcsolatot megteremthette-e, azonban az alperesi megállapítás a fentiek szerint nem ezen, hanem a kutató szubjektív tudattartalmán, összességében azon alapult, hogy a kutató eleve információval rendelkezett a perbeli ítélet (helyesen ítéletek) érintettjeiről. Az alperes a jelen esetben – a felperes megalapozott hivatkozása szerint – semmilyen módon nem vizsgálta a kutató rendelkezésére bocsátott anonimizált iratot, melynek kapcsán csak általánosságban állította, de a konkrét esetben történő érvényesülését nem vizsgálta annak az egyébként a felperes által nem vitatott ténynek, hogy az anonimizálást nem csak a névadatok tekintetében kell megvalósítani, hanem számos egyéb, az azonosítást lehetővé tevő körülmény (bűncselekmény helyszíne, az elkövető monogramja) tekintetében is.

A fentiek alapján a bíróság megállapította, hogy az alperes az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontjának helytelen értelmezése és a rendelkezésre bocsátott iratok (1962-es ítélet helyett két ítéletet érintő 13 anonimizált oldal) tekintetében helytelenül megállapított tényállás alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a konkrét kutató konkrét kérelme kapcsán jogalap nélkül biztosított hozzáférést harmadik személy számára az 1962-es ítélethez. Az előzőekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. §-a alapján hatályon kívül helyezte, melynek okán a bíróság összecszerúsége tekintetében előadott felperesi érveket nem vizsgálta. A bíróság új eljárást nem rendelt el, figyelemmel arra, hogy a közigazgatási eljárásnak nem volt tárgya a kutatással érintett iratokkal kapcsolatban elvégzett anonimizálás tényleges vizsgálata, melynek értékelésétől az alperes hivatalból indított eljárás keretében nincs elzárva, a határozat rendelkező részében rögzített, az Ltv. 24. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak érvényesülésének biztosítására vonatkozó alperesi kötelezést pedig a felperes – jogszabályi rendelkezés lévén – külön hatósági előírás nélkül is köteles betartani.

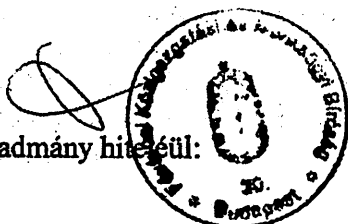
A feljegyzett kereseti illetéket – az alperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján fennálló személyes illetékmentessége folytán – a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 14. §-a szerint az állam viseli.

A bíróság a pervesztes alperest kötelezte az ügyvéd által képviselt felperes perköltségének viselésére, figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdésére. A bíróság a felperes perköltségének összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján állapította meg, tekintettel az ügy bonyolultságára, a beadványok számára és elkészítésük időigényére. A bíróság a beavatkozót nem kötelezte perköltség megfizetésére, figyelemmel arra, a beavatkozással a felperesnek költségtöbblete nem merült fel.

Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2017. évi június hó 8. napján

A kiadmány hitelesül:

dr. Varga Eszter s.k.
bíró